

at henvise Sagen til Overveielse af Justitsministeren. Naar nogen af de Parter, der have med denne Sag at gjøre, Kjøbenhavn's Brandforsikring eller Landbygningernes Brandforsikring eller de private Bygningers Ciere, paany sætte Sagen i Bevægelse og fremkomme med nye Data, nye Tilbud eller Forslag, saa skænter jeg dem paany alvorlig Overveielse. — Hvad angaar Forslaget under Nr. 6, skal jeg ganske kort bemærke, at jeg betragter mig som den, der ikke har Noget med den Ting at gjøre, idet det Tilsyn, der fra Justitsministerens Side føres med Stamhuse, kun gaar i den Retning at paase, at hverken Stamhuset eller Bønderne forurettes.

Tilbage staar det Andragende, som uægtelig forekommer mig i visse Maader at være det interessanteste, nemlig det Andragende, der er indgivet fra Bestyrerne, som det hedder, for 45 Jag- og Arbejderforeninger, og som omhandler 5 Punkter, af hvilke det fjerde gaar ud paa, at Straf for saakaldte politiske Forbrydelser burde affattes, m. m., et Andragende, som Udvalgets Mertal — Udvalget, med Undtagelse af eet Medlem — har fundet Anledning til at henvise til Justitsministeren for dette fjerde Punkts Bedkommende. Jeg skal ikke omtale det femte Punkt, om Arbejder-Kommissionen. Naar da først et Udvalg og senere det ærede Folkething henviser et Andragende til Justitsministeren, tror jeg, at man hidtil har pleiet at forbinde den Opsættelse med en saadan Beslutning af Thinget, at dette, om det end ikke gjorde det paagjældende Andragende til sit, dog fandt, at det i det Hele eller for væsentlige Dele hvilede paa en sund og naturlig Opsættelse; man stillede sig ialtsald sympathetisk til et saadant Andragende. Jeg tilstaar derfor, at jeg, idet jeg opfatter Sagen paa denne Maade, var meget overrasket ved at se den Indstilling, der forelaa fra det ærede Udvalg, med Undtagelse af et enkelt Medlem, og det glædede mig forsaavidt, at den ærede Ordfører idag bestemt og udtryffeligt har udtalt, at ved at foreslaa dette Andragende henviset til Justitsministeren, var det ikke Meningen, at man vilde godkjende de Udtryk, der findes i Andragendet, eller tiltræde den Motivering, der findes deraf. Jeg maa sige, at her er et af de Tilfælde, hvor det ærede Udvalg fungerer som Melleminstants, idet nemlig denne Sag ikke tidligere har været hos Justitsministeren; jeg kender saaledes ikke Andragendet, jeg kender det kun af, hvad der er refereret i det ærede Udvalgs Betænkning. Men det forekommer mig, at, hvad der saaledes er gengivet med Anførelsestegn i det ærede Udvalgs Betænkning, er fuldkommen tilstrækkelig til at sige, at jeg næsten maatte betragte det som en Fornærmelse; hvis det ærede Udvalg vilde have henviset Andragendet til mig, hvis det var saaledes at forstaa, at det ærede Udvalg paa nogen Maade gjorde Andragendet til sit eller sluttede sig sympathetisk til

det. Det har derfor, jeg gjentager det, glædet mig, at den ærede Ordfører idag bestemt og udtryffeligt har udtalt, at man forsaavidt fralagde sig al Delagtighed eller Enighed med Andragerne, hvad deres Motivering eller deres enkelte Udtalelser angaar. Men uagtet man gjør dette, tillader jeg mig dog at bemærke, at det neppe vil kunne undgaas, at det alligevel vil blive opfattet, som om man har viist en særegen Sympathi ligeoverfor Andragerne ved at beslutte Henvisningen for dette Punkts Bedkommende; det vil neppe feile, at det vil blive opfattet saaledes, som om det ærede Udvalg først og senere det høie Thing have troet, at der var Anledning til at vise en Opmærksomhed imod de paagjældende Andragere og det paagjældende Andragende, og det synes mig, at denne Opsættelse saameget mindre kan undgaas, naar man sammenholder den med den Motivering, som idag er fremkommen fra den ærede Ordførers Side. Han sagde nemlig, at forsaavidt dette Punkt gik ud paa, at Straf for de saakaldte politiske Forbrydelser burde affattes, da var man selvsølgelig ingenlunde enig deri; derimod mente man, at der var Anledning til at anstille en Revision af Straffeloven, kjøndt, sagde han, Meningene derom i Udvalget ogsaa have været meget delte, idet der er Noget, som mene, at der egentlig ikke er Anledning til at revidere den. Smidleritid, Udvalgets Mertal mente dog, at det kunde være ganske hensigtsmæssigt at henvise til Overveielse af Justitsministeren, om der ikke mulig kunde finde en Revision Sted. Det forekommer mig, at naar man saa Nar efter, at den almindelige Straffelov er vedtagen, vil sætte Spørgsmaalet om en Forandring — det nytter ikke Noget, at man bruger det fremmede Ord Revision — af Straffeloven, og det særdeles vigtige Kapitel af den, i Bevægelse, maa dette være grundet paa, at man selv har en bestemt Overbevisning om, at der virkelig trænges til Forandring. Og naar man ikke tør vedkjende sig dette, men vil holde sig aldeles fravende, som det her er gjort, og naar dertil maa søies, at der var den allerletteste Afgang af Verden ikke blot for Udvalget som saadant, men for de enkelte Medlemmer til at bringe Spørgsmaalet til alvorlig praktisk Overveielse, og man desuagtet vælger denne Form at slutte sig til et Andragende, hvis Motivering man finder slet ikke at kunne tiltræde — saa ligger deri, efter min Opsættelse, at man har ment, at det kunde være rigtigt, af en eller anden Grund at vise nogen Opmærksomhed mod det paagjældende Andragende. Men dertil egner det sig slet ikke, mine Herrer! Det er ikke, forekommer det mig, i sin Orden, at man optræder paa den Maade overfor et Andragende, der erklærer det for en Feil, at der er beordret Tiltale mod Personer, der af Landets Høiestret ere stemplede som Personer, der paa den groveste Maade have forset sig mod Samfundordenen. Et Andragende, der melder sig selv paa den Maade,